

Дамян Дамянов

Разби, сахани, халища и
грънци

На баща си

Разби, сахани, халища и грънци.
И тъмни марангозени тавани
В средата с по едно грамадно слънце,
Което грее като жива рана.
Ах, тези къщи, тази тихи църкви,
В които влизам като грешник таен!
Но вече всички богове са мъртви
И няма пред кого да се разкая.
И няма до кого да се допитам
Как в този век космичен и трагичен,
От мъката се прави губер китен,
А пък от кал – едно любовно птиче.
Ах, събудете се вий, шарени гърнета!
Размърдайте се вий, резби и черги!
Продумайте ми и ме заведете
При своя майстор, що в земята черна
Си е занесъл мислите, ръцете!
При оня майстор, който е издигнал
Към небесата длани оковани,
Но, божието слънце недостигнал,
Сам свое си изрязал на тавана!
При оня майстор, радост не запомнил.
При оня майстор, който, необичан,
Е запечатал жаждата си в стомна,
А любовта си – в писаното птиче.
При него ме водете, свети вещи!
При него, при магията му звучна!
Аз искам с майстора ви да се срещна –
От него усталъка да науча.
Аз, който сътворих днес свръхмашини

И в космоса душата си занесох,
Облог съм турил: в този век бензинен
Или по майсторлък да го надмина,
Или на кладенчов синджир да се обеся!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8052>]